

ЦЪРКОВЕН ВЪЗГЛЕД

ИЗДАНИЕ ОТ 1980 ГОДИНА

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА СХ, БРЪЙ 20

СОФИЯ, 1-15 НОЕМВРИ 2008 г.

ЦЕНА 0,60 лв.

e-mail: sypress@dvorihg.net

КОГА ДА ПРАЗНУВАМЕ ДЕНЯ НА НАРОДНИТЕ БУДИТЕЛИ
стр. 5

БОГОСАОВИЕ:
За истината и свободата
стр. 6

ХАЗАРТЪТ КАТО СТРАСТ
Има ли надежда
стр. 7

„Св. Кирил и Методий“.

Икона от Станислав Доспевски, Пазарджик, XIX в.

Кога трябва да празнуваме Деня на народните будители

Първото неофициално честване на празника било осъществено през 1909 г. в Пловдив. По-късно, след злополучния край на Първата световна война и икономската и военната катастрофа, за българското общество рехабилитирани идеали и напътие била реална заплаха от разпадане на националната ни идентичност. Ето защо на 13 декември 1922 година XIX обикновено народно събрание приело Закон за допълнение на Закона за празниците, съгласно който „Първи месмари да се празнува като всенароден празник на заслужилите българи... Да стане един постоянен национален празник в памет на всички туркулеци за българското национално и просветно културно възможване и преуспеяние на българския народ“.

Предложението за новия празник направилото правителството на Александър Стамболински на 31 октомври 1922 г. по идея на тогавашния министър на народното просвещение Стоян Омарчевски. В мотивите към закона четем: „Добрата войната образувало и възпитало в нашите училища бе насочено към едно планомерно и системно развитие сред учащата се младеж на национални и отечествени добродетели, от една страна, и на граждански и културни, от друга. Любов и почит към старинно българското, благоговение пред дейните и строителите на нашето национално верую, старание и сръчност към доброто и забавото, увлечение към идеалното – била мила, симпатична явлениа, които със своята същност трогала и привела живота приятен, същожателен и високо осмислен.“

На стр. 5

НА МНОГОЯ ЛЕТА, СВЕТЕЙШИ ВЛАДИКО!

С празнична св. Литургия на 29 октомври в Троянски манастир Негово Свещейство Българският патриарх Максим отбеляза своя 94-ти рожден ден. В отпътуването от патриарха богосъслужение взеха участие: Варненският и Великопреславският митрополит Кирил, Великотроянският митрополит Гргорий, Русенският митрополит Неофит, Плевненският митрополит Игнатий, Стобийският епископ Наум, главен секретар на Св. Синод, Знепложкият епископ Йоан, иканий на Софийския митрополит, Агатоникийският епископ Борис, игумен на Бачковския манастир, представителят на Румънската църква у нас

старофрени иконом Нелуци Орли и игумен Мендор, председател на поворито на Рукелта парволия църква у нас. Молитвено участие и св. Литургия взе Доростолският митрополит Иларион. На калосра яла секретариат на Софийска митрополия Андрей Ка-

сабов и на Русенския митрополиа – Ангел Младенов заедно с ученици от Софийската духовна семинария. След св. Литургия беше отслужено благодарствен молебен за здравето на Негово Свещейство.

На стр. 2

ПОСЛАНИЕ НА ПРЕДСТОЯТЕЛИТЕ НА ПОМЕСТНИТЕ ПРАВОСЛАВНИ ЦЪРКВИ

На 12 октомври с тържествена служба в патриаршеския храм „Св. Георги“ в Истанбул завърши срещата на предстоятелите на поместните православни църкви. Накрая беше омавено послание, подписано от всички предстоятели и представителни престоители на поместните църкви. Публикуваме глния текст на посланието:

В името на Отца и Сина и Светия Дух. 1. По Божията благодат предстоителите и представителите на поместните православни църкви се събрахме от 10 до 12 октомври 2008 г. във Фнер по покана и под председателството на първия между нас, Вселенския патриарх Вартоломеи, във връзка с обиването на нашата църква година за Година на апостола на народите св. Павел. С братска любов обивамо въпроси, замиващи Православната

църква, и след като участваме в празничните провя, заврдо отслужимо св. Евхаристия във всечестния патриаршески храм на Вселенския престол днес, 12 октомври 2008 г. Недела на св. отци на Сардиния вселенски сабои в Невек. Тези дни се поддржихме чрез истината за даровите на божествените промисли към апостола на народите, чрез които даровите си е показал прекарас „избран съд“ (Днев. 9:15) на Бога и благовид образзав за апостолско служение

на тялото на Църквата. Цялата Православна църква, почитайки през настоящата спастивна година този апостол, го изтъква като пример за върващия народ за съвременното свидетелство на вярата ни към „близи и далечни“ (Ефе. 2:17). 2. Православната църква има съзнанието за автентичното тълкуване на учението на апостола на народите в мирни и в трудни времена на свои доживлявателни исторически

На стр. 4

ХРОНИКА

Календар

ХРОНИКА

Вестник

Видин чества своя семеен-покровител

Денят на свети Димитър донесе много духовна радост на гражданството от древния крепостен град. От равни зори денят се осъществи с тържествена служба Литургия, отслужена от Негово Высочество-преспешенство Видинския митрополит Димитрий. Димитрий и молтвенно присъединили се православни християни, които и изпълнява като гледана храм. Молитвенна служба на народа бе издигнат чрез включването в богослужбата на самия кмет на гр. Видин, който прочете Синодальна на вярата. Понучено слово за светия и свенелско чество за нещата бе огласено от архимандрит Агтим, прогоснен на Видинския спархизм. В края на светата Литургия спархизмът митрополит подала духовна съвет и мирна миряни, като им по-

жела да се изпълнят с изключителна ревност за православната ни вяра, подобно на св. Димитър Мироточивия. Ръководството при катедралния храм по архаична на апостолската традиция бе подготвило раздаване на осветена хляба за бедни, възрастни и за принашени.

Църковният празник продължи с празнично шествие до общинския площад, където гражданската вяра, в лицето на кмета даде свидетелство, че това е духовният празник на града. Там бека издигнати панахионите трибратския и знамето на Видин. Официалният тържество завърши с празнична служба на общинския съвет, където бяха изпълнени решението за приобщаване на знамето, почетно гражданство и награден листрибратския и знамето и присъветната бяха

приветствани от митрополит Димитрий, който поздравил отнасянето гражданци за техния принос в културно-духовния и социален живот на Видинския град.

Всички слова и благопожелания за реализиране на високоблагородния и хуманитарния живот осъществено от откриването и осветяването на Духовно-просветния и социален център при храма "Успение Богородично", Видинския митрополит вярно благоарестивите грамоти на дарителите и спомоществователите на комплекса – символ на духовността добротворствено.

Всички еднодушно благоарестивите на Воспелствено, че този ден бе изостен изобилно с благодат и някои обществени приобщаване.

Видинския митрополит

Возослужаване в Софийския катедрала

На 25 октомври с. бекера, Радомирска е. Пештера надомисля 10 години от осветяването на храм "Св. Димитър" в селото Св. Петрушица за празника отслужена Зиелопосветен епископ Иован, викарар на Софийския митрополит, и архимандрит Григорий, прогоснен на Софийския спархизм. Епископ Иован поздравил основния вестник на храма "и Димитър".

На 26 октомври стоелицата църква "Св. Димитър" в кв. Хаджи Димитров отбелязва своя храмов празник.

Вечерната пръв празника бе отслужена от викария епископ Зиелопосветен Иован.

С благоославането на Негово Светейшество патриарх Максим с. Литургия на Димитровград под оглавяване на викария на храм, главен секретар на Св. Синод. Той бе в служебните с храмовото духовенство и осветяването на храма.

господствението в църквата "Св. Димитър" архаичен възрастен свещеник, който не обгръща духовно християнство в църквата, главен секретар на Св. Синод. Горги Ивандов от София. Той е ръководил в стоелицата и е призовал за християнство в църквата митрополитската катедрала "Св. Неделя".

Същия ден прогоснене на архимандрит Григорий митрополит Иларион предстваня поздравна книга "Буквар на вярата" на православните митрополита на САЩ, Канада и Австралия Иосиф, Реселски и Неофит, епископи от Софийския спархизм.

ЦВ

Започна ремонтът на храма в село Еница

Когато за пръв път видях църквата в село Еница, Видинския спархизм, си помислих, че не е една от най-хубавите и едновременно толкова слям изглед – християнство, с толкова много от широка асфалт. По времето на моето следване често минавах пътешествие с автобуса и му се възпламених отнасянето.

Веднаж в който имаш възможността да го разгледа отблизо, усетила, че времето на атеизма и безпослестностността са успели да си кажат думата и т.г. Тогави видях, че мажката на много местата е отворена и отпадала, тапанът е изплетен от желязо, стенописите са в тежко състояние, изкопачени дивка.

Храмът "Свети Атанасий" е разположен в центъра на селото, а неслучайно в непосредствена близост с читалище "Игряне" и училище "Васил Левски". Строен е през периода 1941-1944 година от майстор Васил Стоянов Изворски. Изключително добре е пренесен за сиринския свещеник Петко Дивчев, а за строежа помогнал според възможностите си всички жители на селото. Не са известни майсторите

на икономиста и стенописите. Пръв първите десетилетия след построението на църквата е изпаднал в духовния живот. Не успях да разбера кой е починал последният свещеник, но явно откутва някъде са третият или към умиря и разруха.

От местни хора научих, че преди построението на църквата в селото имало времето на османското владичество, с изключително ценни икони, но страдала била в много лоша състояние и се наложило да бъде разрушена.

Още от началото на първата половина на миналия век храмът е в изключително лошо състояние и се опитва да издържи паря за възстановяването на храма, но общинският бюджет все не

достига. Тази година той е успял да изкара 100 хиляди лева за извършването на работите на църквата. Много хора от емиграцията споделят, че имат добро желание да помогнат за възстановяването и благолепие. Една единствена разказва, че на Възраждане Християнството по традиция се събират и обикалят храма. "Ние не искаме да ходим при сектантите, които правят църквата българските християнски традиции".

От края на август започна основен ремонт на църквата. Към началото на пролетта понавършана на дървената покривка, закупени са и нови керемиди. Престоят изграден на пода и извършването на мажката. По-нататък ще бъдат поставени и нови прозорци с алуминиеви окълачици.

На нас не ни оставя друго, освен да стоим съпричастни към надеждата на църквата, да изкажем благодарности и желание, за да се запали вярката с българските корени.

Неспан ДИКОВСКИ

Митрополит Симеон информира паството си за втората сесия на VI ЦНС

На 19 октомври, празника на св. Иван Рилски Муловтори, Негово Высочество-преспешенство Средно- и Западноевропейският митрополит Симеон отслужи са Литургия в Берлинския храм "Св. цар Борис-Покрители". В богослужението участваха свещеннослужители о. Любимир Леонтиев (архиепископ-помощник за неканонически любящи в епархията) и о. Юлиан Ангелов (предтеглет на храма в Берлин), както и двамата изподници Маргин Вълчарки и епископ Свояко. Хромото беше изпълнено с богомолни, ярни полове от общиновено. Но по принцип православната община в Берлин през последните години е нараствала и се е активирала и хромът се посвещава от постоново число вярници.

В прощаната си проповед митрополит Симеон информира богомолците за предстоящата втора сесия на VI Църковно-народен събор, като възстанови по памет някои свои изказвания по време на съборните обсъждания в Рилската св. обител. Имаше съобщения, които желязо се занитрестоване от църковно-строителната проблематика на БПЦ. Митрополит Симеон наркато застана и някои въпроси от общо съществено на духовността и вярката и със самите капи.

Акцент в архиепископата проповед се постави и въпроси ирелитни и аморални тенденции, затвърдени се напоследък в романия, най-вече сред младежите в Бургари. Митрополит Симеон изрази неуоменение

то си от нерешения проблем за религиозното обичие в държавните училища. Според думите му е необходимо как държавата продължава да толерира немалкото на възрастни в училищата, а също и попитва огромна необходимост от отговорни млади хора, които мислят за бъдещето на обществото. Митрополитът в проповедта беше обхромто вниманието и на престо, където се разискват въпроси за въвеждане на униформы за учениците и строг контрол на прибиране от дискотек – вечерни архиепископски, като инициатива, водеща до повишаването морала на младото поколение.

След края на богослужението митрополит Симеон с готовност обещавя богомолците, разговори с настоятелите и както винаги по традиция обхромто особено внимание на членовете на хора, като общени мисли с младите български епископи. На Димитровския митрополит Симеон бе в Бургари.

Христо БЕЛОВ

Представена бе новата книга на митрополит Иларион „Буквар на вярата“

На 15 октомври от 18.30 часа в Националния архиепископски музей Негово Высочество-преспешенство Доростолският митрополит Иларион предстваня поздравна книга "Буквар на вярата". Приставените на православните митрополита на САЩ, Канада и Австралия Иосиф, Реселски и Неофит, епископи от Софийския спархизм.

Тържественото бе открито от архим. Дионисий, който в кратко си слово подчерта, че през 70-те години в служебна на българската православна първа митрополита е написана на петдесет книги, множество стенописи и статуи, които се посрещат от читателите с особено интерес. Книгата беше представена от епископ Едмунд, с когото митрополит Иларион се запознава преди четридесет години в Рим. В своята пръв проповед Едмунд акцентира на отговора на хората, които бе изпаднали в безверията вследствие на неканоническото покръщение, ако се въведе в българското училище изучаването на премеята "Религии". След това свещеник Иларион представи съдържанието на новонапечатаната с църковни писания и изпълнение на Доростолския митрополит.

От името на Негово Светейшество патриарх Максим привестие към митрополит Иларион поздравие Свободният епископ Иован. В него се казва: "Братски Йоан поздравявам от наше име и от името на Св. Синод отсметчаването на Вашата

нова творба „Буквар на вярата“ – книга от ново издание за църковната просвета на съвременното ни българско общество. Отрадно е, че тя няма да се предства на културната общност с целе повишаване усилката за православията.

"Религия-Пославие" е българските творческа дейност като писател. Той изпълнява становището на родината си. Православна издреманост и извистеност в решението я приключилата през тези дни втора сесия на VI Църковно-народен събор.

Зависимостта на самията нама успех на тази Ви есна и на същата книга, разкриваща в достъпен стил неизменните, богомолнически истини на Църковното Писание. Възвостуило Ви представяме, че в неканоническото служение на вярата и добродетелта Вие отбелязвате десетте и петте години от своето рождение и петте години архиепископско служение на възстановяване Доростолския спархизм, като неми митрополит."

В края на тържественото митрополит Иларион бе поканен да разкаже за своята творческа дейност като писател. Той изказа на подробности от въвеждането на религиозно образование в българското училище, изразявайки надежда, че то ще стане по-интересно и значимо за свещеннослужителите. А книгата "Буквар на вярата" ще помогне на учениците за разбирането и възприемането на текстовете от Свещенното Писание. Прочетете и разгледайте лично адреси от кмет на София, общински управители на гр. Сливница, кмет на гр. Елена и др.

За изчерпване на статията митрополит Неофит по случай неговите рождени дни и изпълнение на хор от софийски свещеници с диригент свещеник Кирил Плевнелив.

Мария АНТОНОВА

От стр. 1

път и за това може и въпреки да предстаня на съвременния свят не само извънното за възстановяването в Христос на единството на целия човешки род, но и за всеобщото изменение на Неговото спасително дело, чрез което се преодоляват всички разделения в света и се потвърждава общата прерада на всички човещи.

Все пак достояното предстояние на това послание за изкупуването предлага преодоляване на вътрешните противопоставяния в Православна църква чрез утвърждаване на националистически, етнофилиски и идеологически дразни, защото това става съществено на Православното име и наричаме подобаващ отклик в съвременния свят.

ята и брътвеци. Християнството отбелязва, че причиня за това състояние е отдалечаването на човека от Бога. Никаква промяна на социалните структури и правилата за поведение не може да излекува това състояние. Църквата непрекъснато изтъква, че грехът може да бъде преборен само при единствеността между Бога и човека.

5. При тези обстоятелства съвременното свидетелство на Православие е в особено наложително заради непрекъснато нарастващите проблеми на човека на нашата планета. Но не са само да се установят предизказващите ги причини, но и за непосредственото противопоставяне на техните травмиращи последици. Различните етнически, филетически, идеологически и религиозни противопос-

другите хора на планетата – религиозни и нерелигиозни, отговорността за съвременната криза, защото се отнехса безкритично или дупоната крайни човешки решения бже състойността съотнасят към словото на вярата. Така че и темат голямото задължение да допринасят за преодоляването на разделената в света.

Християнското учение за онтологичното единство на човешкия род и Божия творение, както и изразено в цялата тайна на изкупувателното дело на Христос, е най-добрата основа за разбирането на отношението на човека към Бога и към света.

7. Опитите да се изолира религията от обществено живее и обшо тежение на мило съвременните държави. Причинят на

ето отбелязва опасността, които се крият в определени научни достижения, отбелязва границите на научното знание и съществуването и на друго „знание“, което не се вписва в полето на науката. Много често именно това знание се оказва необходимо за правилната употреба на свободата и за опозналването на плодотвора на науката чрез ограничаването на егоценетричността и чрез умението към личност.

10. Православната църква счита, че е необходимо съвременното икономическото напредък да водят до унищожаване на околната среда и до изчерпване на природните ресурси. Неналичността за задоволяване на материалните желание во-

дължна да търси начини да подкрепят духовното и въобще да даде силна на младите и мислените самоства.

Насочаване мислята си особено към младите, за да ги призоват да участват активно както в богослужения и освещаващи животни, така и в мисионерското и социално дело на Църквата, споделяйки с нея своите проблеми и очаквания, тъй като те са не само бъдещето, но и настоящето на Църквата.

13. Представителите и представителите на светите Православни църкви, нито съвременната осознота на горелкопалените проблеми и стремежи се към тяхното разрешаване като „служители на Христос и разпоредители на Божияте тайни“ (1 Кор. 4:1), от тази категория заваряване и потвърждаване:

a) Нашето непоколебимо задължение да съхраняваме единството на Православната църква във вярата на нашите отци, вярно предадена ни от светите (Йуд. гл. 3), в едината Божията творение и вярно споделяне на каноничната система в управлението на Църквата, стремим се да утвърдим единството на Църквата между нас в духа на любовта и мира;

б) Нашата воля към по-близкото сътрудничество с всички съвременни служители, които се случват поради историческите обстоятелства и пасторските нужди в 21 век, православна диалогична, желайки да преодоляваме всички влияния, чужди на православната ексхолагична традиция, като приветствие предложение на Вселенската патриаршия да се свикат православна 2009 г. обща шпорасловни съвещание по този въпрос, а също и за продължаване на диалогта на Светия и Великия събор, на които ще бъдат покренени всички автокефални църкви, съгласно реда и практиката, съществувала до наши дни единствените съвещания в Русос;

в) Нашето желание въпреки съществуващите

трудности да продължим богословския диалог с околните християни, а също и мислените диалог особено с юдизма и исляма, имайки предвид, че диалогът е единствените начини да се намери решение на разностранната мисъл хората, особено във време като наше, когато събитията се развиват, включително и в името на религията, се превръща в заплаха за единството на хората.

Църковната подкрепа на инициативата на Вселенската патриаршия и другите Православни църкви в защита на природната среда. Екологичната криза в наши дни, която има също духовни и нравствени корени, изисква Църквата, която имаща духовните средства, бже всяко отпадане да съдейства за защитата на Божията творение от последиците на човешката агностия. Във връзка с това отново потвърждаване установени по-рано закони. Ден за особено молитви в защита на Божията творение – 1 септември, в началото на църковната година. Подкрепяме възраженията на темата за защитата на природната среда в катехизацията, проповедта и пасторската работа на нашата Църква като това се случва вече в реда на отмир;

д) Нашето решение да правим ексхолагично диалог, за да създадем междуправославна комисия за изучаване на въпросите за биогенитата, по които самото означава да участва на Православната църква.

С тези думи се обръщаме към всички православни народи и към целия свят и желаем отново от отворен мирът, справедливостта и единството, бже възстановяване в човешкия живот. А на Този, Който може чрез действителността на Негова сила да направи неслучайно повее от това което проси да има за което мислим, Нему слава в Църквата и Християнства (вж. Ефес. 3:20-21).

Фенер,
12 декември 2008 г.

Документа подготвила:

- 1) Цариградски патриарх **Вартоломей II**
- 2) Александрийски патриарх **Теодор I**
- 3) Антисийски патриарх **Игнатий I**
- 4) Йерусалимски патриарх **Теодор I**
- 5) Московски и на цяла Русия патриарх **Алексей II**
- 6) Зугдидски и Циацки митрополит **Герасим** (от името на Грузинската патриаршия)
- 7) Черноморски и Приморски митрополит **Амфилохий** (от името на Грузинската патриаршия)
- 8) Трансильвански митрополит **Лаврентий** (от името на Румънската патриаршия)
- 9) Видински митрополит **Дометян** (от името на Българската патриаршия)
- 10) Кипърски архиепископ **Хризостом I**
- 11) Атински и на цяла Гърция архиепископ **Иероним I**
- 12) Вроцлавски и Шетински архиепископ **Иероним** (от името на Полската патриаршия)
- 13) Тирански и на цяла Албания архиепископ **Анастасий I**
- 14) Чешките земни и Словакия митрополит **Христофор**

Превод от английски:
Златина ИКОНОВА и **Иван ДИМИТОВ**

ПОСЛАНИЕ НА ПРЕДСЕЯТЕЛИТЕ НА ПОСЛАНИЕТО ПРАВΟΣЛАВНИ ЦЪРКВИ

Представителите на Полските православни църкви по време на заседанията, проведени в Истанбул. Заседанията бяха председателствани от Вселенския патриарх Вартоломей II

3. Въздействието от учението и делото на св. апостол Павел, отбелязвайки преди всичко важността, която има за живота на Църквата и за служението на всички ни задължение, за помисля, съгласно посланието на Господ: „Това благославенство на народа Божия, но и на невярващите в Христос е въведено дъщеря на Църквата. Този дъщеря да се изпълнява агресивно или чрез различни форми на прозелитизъм, но с любов, смирение и почит към личността на всеки човек и към културното своеобразие на всеки народ. В тези мисионерски усилия трябва да участват всички Православни църкви, уважавайки каноничния ред“.

4. Християнската Църква днес изпълнява служението си в един търве бже разващане се свят, който става все по-взаимосвързан благодарение на средствата за масово осведомяване и на развитието на комуникационните и технологичните. Съвременното обаче се засилва отчуждението, раздели-

тава непрекъснато подхранва опасни смутения не само относно вселенското онтологично единство на човешкия род, но и относно връзката на човека с Божията творение. Свещенният характер на човешката личност се ограничават да отделително преприятия на „инициатива“ в отнашаването към останалото Божие творение се подчинява на неговия потребителски или доминиращо потребителски произвол.

Тези разделения в света водят до несправедливо недовъзстановяване на хората и народите в ползване от блага на творението; лишават милиони хора от основната вода на единство на човешката личност. Предизвикват масови преселвания на населението, побуждат изключително разностранни социални дискриминации и сблъсъци и заплахват традиционната вътрешна общностна обединеност. Тези последици са твърде ужасни, защото са неразривно свързани с раздиранията на природната среда и на цялата екосистема.

6. Православните християни отговарят заедно с

вселенската църква може да се запали, но е недопустимо той да се търкува като корено маргинализиране на религията от всички области на живота на народа.

8. Пропастта между бедните и богатите се разширява драматично поради икономическата криза, която обхваща и резултат от миналогодното гонене на печалба от страна на икономическите фактори и обръщана стопанска дейност, която, лишена от антропологически измерение и чувствителност, не обслужва в крайна сметка действителните нужди на човешкото. Устойчивостта и способността за онова, която съчетава резултатността със справедливостта и социалната взаимомощ.

9. По въпроса за отношенията между християнската вяра и позитивните науки Православната църква не се стреми към изключително раздиранието на научните търсения и избягва да взема отношение по всеки научен въпрос, в преследването на разбирание свободата на изследването е дар от Бога към човека. Съвременното обаче Православни-

да се обявяване на човешката вяра и на околната среда. Не трябва да се забравя, че природното богатство на земята не принадлежи само на човека, но предвсичко о Божия творение. „Господ е земята и онова, що и излязъл...“ (Пс. 23:1). Трябва да припомним, че не само днешните, но и утрешните поколения имат право върху природните блага, които ни да да Творецът.“

11. Подкрепяме твърдо всеки мирен опит за справедливо решение на възникващите сблъсъци, поддържаме позицията на Руската и на Грузинската църква по време на скоростния военен конфликт и търсим братско сътрудничество. Този начини двете Църкви изпълнява задължението да служат на миреността. Надяваме се, че тези начини двете Църкви ще допринесат за преодоляване на трагичните последици от войните, които и без това по-бързо спривляване на народите.

12. В нашето все по-суетно съвременно институции на самостеието и брака в криза. Църквата в дух на разбиране на новите обществени условия е

Тя ни добродетели, насладени в душите на поколения в продължение на цели десетилетия, биваха разваляни от отрицателните резултати на войната, претърсено от самото общество, а оттам – и отражението на отрицателните прояви върху чуждата се младеж. Последната се улесне по всеобщеното забравяне и лекото в живота; възможност, безгрижие и ласкомиле облядаха душните ни в лека-полека тя се отдалечи от нещото и съществува в явяване и миналото. А в полумрак на наше минало се откриват големите фигури на редица велики българи, които с необикновено увлечение и с една завидна самоотверженост се сдвизаха със своя народ; които не се сдвизали ни сила, ни младост, да да положат основите на нашата културен и политически живот. От Нанисв насам до наши дни се редят светлите и явяващи образи на големии културно-обществени дейци, далечни и близки строители на съвременна България.“

От 1 ноември 1923 г. в указ, подписан от цар Борис III, аския народностно-общионален празник в памет на заслужилите за Отечество си българи. Неслучайно за Ден на народните будители се приела не просто календарната дата 1 ноември, а по-значимата дата (според тогавашния Гроргански календар) се празнува преободни Йоанн (Иван) Рилски Чудотворци, който се почита като покровител на българския народ. Целта на празника била да се проследи делото на св. Иван Рилски, на светите братя Кирил и Методий, на Йоанн Екзарх, на св. Евтимий, патриарх Гурконови, на св. Кирил и рожденския дейци: преободни Пансий Хилендарски, св. Софроний Врачански, д-р Петър Берон, Васил Априлов, Георги Раковски, Васил Левски, Христо Ботев и на онеи заслужили за просвещението и национално-освободителното движение.

По нареждане на Министерството на народната просвета в столицата новият празник бил отпразнуван с концерт, ви път доста тържествено на 1 ноември 1922 г. В катедралната църква „Св. Неделя“ литургията отслужил Ордиският митрополит Борис. След отпуста на литургията той проповядал много съдържателна проповед за св. Иван Рилски – кой е бил той; сравнил днешната епоха с онези и потвърдил своите мисли в так. Ден чужд на онеи на дейците на народната просвета и в изразяване като самоотвержение и безкористни водители на българския народ по завета на св. Йоанн: „С Бога напред!“ С Бога краде напред!“ С Бога и винаги с Бога мислов просвета и добро, към творчество в живота!“ В

Кънека е час, в 8:00ч по-голямата част от насечението се отпрепят като християни, макар биващо от тях да посещават храма само по големите празници. За принадлежките към сивата се смятат едн зрла от роженски проповядатели, семействата с турско самоземане. През 2005 година сгр ромите Вилчак в броежките за построяване на грама. За погемно от хората, запознати с осъществяването на таква проекти, е ясно, че в Сивата сграда Вилчак е необходим за построяване на сивата сграда, а за усъвършене на сградата. В декември си да се докажат, инициаторите спизват твърде даем. Те претенцират драмата да се биде построяна на един от хамбоните над сградата, над архиепископ, така че да се видица от целия град. В този момент никой не може да бъде съвсем сигурен време от минирето на тази проекти-

Св. Софроний Врачански Св. Йоанн Рилски Св. Пансий Хилендарски

Кога трябва да празнуваме Деня на народните будители

Васил Априлов Неофим Рилски Петър Берон

ката на словото си той изтъкнал от какви народни дейци се нужае днес българският народ за своята обнова и добри будини.

След това извършил панхида за „блаженнопочитаните родолюбиви дейци, потурдили се да благо и ползата на св. Българския църква, за просветата и възраждането на българския народ.“ След панхидата, съгласно програмата над нарочно направен сенник на площада пред църквата бил извършен благодарствен молебен към Бога за милостта и благодействиата Му към българския народ. На съдебна присъствали министърът на просвещения Стоян Омарчески с персонала на министерството, аяните църковно-народни дейци, между които д-р Христо Дембалик. Площадът бил пръпелен от ученици и голямо множество народ.

Празникът на народните будители сред българската колония в Цариград за пръв път бил отпразнуван по най-тържествен начин през 1923 г. Тогава спроведението е било и хравонит празник на скаркийския параклис „Св. Иван Рилски“ в квартал Шинши. Сур-

рингата в параклиса имало архиерейска литургия, отслужена от Велеския митрополит Мелетий. На празника присъствали министър-председател – управленицата легация ген. Тодор Марков, генералният консул Атанас Яранов, д-р Петър Лазаров от Българската бозина и др. Пролова проповисъл архиеп. д-р Антим Шивачев. След църковния отпуст имало итнческия хор с диригент Бойчев (учител от българското училище „Екзарх Йосиф“) и, а учител Ив. Д. Стойков изнесъл си на хубава и съдържателна сказка за българските дейци в Цариград. В края на урото говорил митрополит Мелетий и генерал Марков.

А ето как е бил съставен празникът на народните будители през 1924 г. в столицата. Първо била отслужена литургия в новостенната храм-наместник „Св. Александър Невски“ от Ливанския епископ Варлаам. След това на площада бил отслужен молебен от Пловдивския митрополит Максим, направили присъствали министър-председателът проф. Анз. Кошиков, представители от Дворца, народ-

ни с енориския храм, с мюлките на свещенството, с вероучимата и камехицката дейност в града.

Кръстът е спомената конструкция висота 17 метра и средствата за него са изцяло от дарения. Дарителската аяла също се инициалнава от драмоничка Шарабанки. Съоръчението е проектирано така, че към него да бъдат приклучени ламуменити осветителни тела. За първи път християнския символ разгръска сивата си светлина на 28 август 2007 година. На Кръстът сивата зорвала е тържествено осветен от енориския свещеник на Кнежа Теодор Димитров.

Отмозва всяка Вечер над хъма на фона на нощното небе се откроява сиянието на кръста, за да напомня на всички, че темните реи са бил християнски и че коренът им е здраво свързан с Църквата.

Метстан ДИКОВСКИ

ни представители, обществени, учащата се младеж от всички столични училища. Крайни реч за значението на празника произнесъл е в Сивата представителят от Учителския институт. След това учител и ученици манифестирали по главните столични улици, носейки патриотични неси.

А в официалния орган на БПЦ „Църковен вестник“, бр. 38 от 13 ноември 1926 г., блядният академик проф. д-р професор Иван Гошев писал: „Преди няколко години извадена била оне по-малко бяха онези, които винамично участвали в празненствата, устройвани в таква чест. Обаче последните няколко години катастрофи на извадени в тържествен и в извадени погледа на славното ни минало, да за тържествен мот опора за нашия народ. В това минало невямеримо забравени велики народни будители и в таква чест пред няколко години бе определен специален ден за празнене. И без превеличание можем да кажем, че 1 ноември, денят на народните будители, днес е един от най-големите национални празници.“

Така от 1922 до 1944 г. това бил общонационален празник с голямо културно и патриотично значение. След политическата промяна на 9 септември 1944 г. през 1945 г. Денят на народните будители отпаднал от списъка на празниците, защото се „дублирал“ с Деня на светите братя Кирил и Методий. И след 45-годишна забрана, по инициатива на Общонародното сдружение „Мати България“ и най-вече на неговия председател, д-р Петър Константинов, празникът бил възобновен на 9 ноември 1990 г. Съв Запаку за допълнение на Колекса на турата, приет от 36-то НС на 28 октомври 1992 г. беще обобнено възобновени празникът на народните будители. Празникът акт на несприетствен ден за всички учебни заведения.

А по предложение на Съюза на учениците в България той стана и Ден на народните будители. Празникът акт на Българската държавност външност и отпреди Освобождението и свързан със създаването на организираната българска наука – на Българското книжовно дружество (1869 г.), което през 1911 г. съв закон беще преименувано в Българска академия на науките. И защото науката, заедно с Църквата и учениците, възникнали изначално преободни на българската нация и създаването на новата ни държава. Пък и днес на учениците се дължи фактът, че в областта на духовността и на повишаването на културния живот, преободни на Билчак и сивтона конвертирмента и отдавна с част от общото европейско пространство.

Но при възобновението на празника беще допуснато сива основна грешка. Дани поради негодностелите той беще механично поставен отново на 1 ноември, беще да вземе предвидително отпреди денят на 19 октомври – таи както е бил векове наред до 1916 г. Така се сгр празнуване сивн „алов“ празник, подобно е пологеностето и е 11 (24 май)! Инициаторите пренебрегнали преттата на славянските претседатели свещеник братя Кирил и Методий, а на 24 май – шалата обществено празнува Деня на Българската просвета и култура, а на славянските претседатели Брайно време се тези два празника да бъдат коригирани и нещата да си отидат по местата!

Ст. и с. д-р Христо ТЕМЕЛСКИ

СИЛАТА НА КРЪСТА ДА ПАЗИ ОТ ГРАДУШКИ...

каква няма да збучат призыви за нама на турски езици, погиснени от мощна уславителна урежда.

В проповедите на този проетел намелението на града подем инициалнава на кметта Симон Шарабанки, за извадене на голям кръст на същото място над зробищната парк. Едно от нещата, които той излага като довод, е, че сивата на кръста ще пазу зрарчесто от градушките. Несогорнат факт е, че икметът Вилчак се отговоря и спомога за разрешаването на проблемите свърза-

Познаването на истината винаги е било съкровени стремеж за човека. Обаче, въпреки целия си стремеж и усилия да я постигне, човек понастоящем се убеждава, че няма да достигне абсолютната истина. Безизходността на това положение е съвсем нормално да го изморява и разочарова не само поради невъзможността да достигне истината, но и поради изнервянето в самото я постигане. Показателна в това отношение е драмата, която Платон отпраща към Христос: „Що е истина?“ (Иоан. 18:38).

Както е видно от контекста, в който е поставена

БОГОСЛОВИЕ ЗА МИСТИЧНАТА И СВОБОДНАТА

Проф. Георгиев МАНДЪРИЦИС

Георгиев Мандърдис е роден в гр. Салун, България, през 1935 г. Той е професор по християнска етика в социологията на религията в Софийския държавен университет „Св. Кирил и Методи“ в София. Автор е на десетки публикации, статии и студии са и издадени във всички провайдърски страни.

тази фраза, той не е израз на някакви стремеж към истината, а на краен скептицизм и безразличие относно нейното откритие и дори към нейното съществуване. В случая тази фраза олицетворява човека, който се е приобщил с умалена и измалковата истина. Платон разсъждава бюрократически. Единственото, което да го занимава, е да разреши практическия проблем, стоещ пред него. Идентичността на истината очевидно не го интересува особено.

Всета сама по себе си обаче, тази фраза представява въпрос, който си поставят мнозина, търсещи и реално жадуващи за истината. Естествено е човек да се запита: Какво е истина? Как може тя да бъде опозната и живявана?

Отговорът на Гераклитската първа по този въпрос е ясен. Истината не е някаква отвлечена идея, въпреки която може да се разсъждава и съответно, да бъде проумяна. Истината е някаква дадена обект, който може да бъде изучен и овладен.

Истината има изпосенас (личен) характер. Тя е Бог

Сам Христос е казал: „Аз съм истина“ (Иоан. 14:6). Отдаждаването на истината със Самия Христос, логически проследено, означава отричане на нейното съществуване с каквото и да е друго освен с Христос. Точно, ако Христос е Истината, товага именно, което не е Христос или няма личностна форма, няма как да е истина или да има връзка с истината. И нещо друго, ако независимо от Христос съществува друга някаква истина, то от това би следвало, че Христос не е Истината или че Християнската истина не е истината.

Човек, който излезе с синкал да отдаждавята истината с въплътяната на светата си. Именно в това се състои неговият първороден грях, който, за съжаление, остава пренебрежимо да бъде в негов настоящ грех. Единственото човек отдаждавята истината с онова, което служи на личния му живот. Истината за него е „личният на живот“. И ако този начин на живот влезе след себе си духовен или биологически католикъм, той се премеа за някаква старинен проблем. Обаче точно това, което съвременният човек обикновено обхваща да изследва, е самата истина.

Истината в нейната онтологична цялост превръща севитното. Тя е изворът и първоизточник на живота. Отдаждаването й със сепитвие не е нищо друго на човека детерминираниот от смъртта и тленното. Но такава истина е измалена и умра заедно с човека. Само чрез въздигането над севитните реалности става възможен реалното обвързване на Истината с живота. Това именно се осъществява във Възкресението Христово.

Разбира се, в света съществуват безчет ефемерни истини, до които човекът е достигнал чрез помощта на науката, изкуството, философията или други средства, но и те като такива не принадлежат на Христос. Който като предечно Божие Слово е Словото „чрез Което и за Което всичко е създадено“ (Кол. 1:16). Истината обаче, от която черпи смисъла и съдържанието всяка съществена истина, не се ограничавя в непосредственото, то и превъплътява. Тя не се крие в твор-

ните и тленни неща, а отвъд тях – в нетварните и съществува. Намира се у Бога на всичко съществуващо.

Божията истина се яви на света чрез Христос

Тя става достъпна в благодатта на Светия Дух. Христос като съвършен Бог и съвършен човек възлиза и открити на света реално истината, а именно обект, а жива Ипостас (Личност). А Светият Дух като „Дух на истината“ предаства на всеки човек поотделно тази вътрешност (вътрешност) истината, която Христос е съществено явил на света. Христос като Истинна дъх в света не за да удовлетвори човека в неговите гносеологически търсения, а за да му яви смисъла и целта на неговото съществуване.

Христос, Който е Истината, е същевременно и Животът (жж. Иоан. 14:6). Той е истинският Живот. Христос е Пътят, който всеки човек е призован да измине, за да опознае истината и да получи спасение.

В смъртта човекът излиза и се забравя. Добрият Христос побеждава смъртта и го извежда от смъртта и забравата. Началото на това извеждане се осъществява чрез любовното въплъщение новородения на света. Христос: Християнният живот като дар, който очаква да бъде приет, се явява наред живото на всеки един човек. И този подаван от Христос живот е живото на Истината, самият истински Живот.

В цялото княжеството тази истина – живото на връзка между Живото и Истината, намира своето изражение в употребата на двете думи като синоними. Така например св. Игнатий Боговонец определя онези, които отричат Христос, като защитници „доскоко на смъртта, отколзото от истината“ (Послания към смъртници 5:1). Като противоположност на смъртта так е посочен не животът, а истината. Така истината е заела мястото на джж и се отлъчавала с него.

Човекът по благодатта от Дух Свети чрез участието си в Християнската истина достига истинската свобода: „истината ще ви направи свободни“ (Иоан. 8:32). Реалната свобода е плод на Истината, която е тължествена на истинския живот. Свободата не е лишение, а изпълнение по благодатта на Светия Дух, която престава да бъде смъртно и ефемерно създание и въстава в участие на безсмъртния Христос живот. Благодатта на Светия Дух, подавана всекому чрез първородното откритие, освобождава човека от смъртта и го обвързва в духовната Христова дреца. Христос, Победител на смъртта и Изворът на живота, освобождава човека от смъртта и му предаства истинската свобода. Самоограничаването се в смъртта и тленното се чуства реди в смъртта и тленното на човека. Отвъдвръднато обаче теините окови въстава в сферата на свободата.

Ареатът на истинската свобода е Църквата

Тя е мистото, където действително на Светия Дух се проявява: „дето пък е Духът Господен, там има свобода“ (2 Кор. 3:17). В Църквата поучението на Закона, който владаше в древния Израел, е заменено със свободата на Светия Дух. А заробването на смъртта и тленното е заменено с нетленен и живот. Църквата се явява в света като духовното средние на обожоването и претворяването на човека в едно Божие дете чрез Християнската истина и свободата на Светия Дух.

Най-значимият въпрос, на който християнството чрез Църквата дава отговор, е въпросът за свободата. Ако свободата бъде отнета, престава да има смисъл изцяло на Божественото домогване на Закона и пророчните. Въплътението на Словото Божие. Неговата смърт и Възкресение, пришествието на Светия Дух и накрая – самото основание на Църквата.

Свободата е климатът, при който истината живее. Затова не може да никне свобода там, където няма истина. А няма ни истина, ни свобода там, където липсва личността – Бог и творенията „но образ Божий“ (Кол. 1:15).

Бог не желае да личи човека от неговата лична свобода. Затова Сам Той става човек и бе рапнат за човеште. Не желае да освободи човека от тежестта на собствената му свобода, затова сам Той при тежестта на Христа. Така за човека остава възможност-

та да достигне свободата си, оставяйки да бъде човек, те свободен. Затова на практика без свобода няма да е човек. Ако нимаже в нас лична свобода, ни образ Божий, няма да имаме лична свобода. Ако не имаме лична и всъщност логича природата, именно защото не може да види своето състояние“ (св. Максим Исповедник).

Върхът това духът на робството и на несвободата често властва над съзнанието на първородните членове на неговата община, ограничавана свободата на Светия Дух. В името на реда и симфонията, в името на послушанието и дисциплината често се създават такива състояния, които отжидват първородната общност и потушават нейния харизматичен характер. А от друга страна, в името на своенравността и толерантността, в името на личната специфика и харизматично разнообразие се формират такива настроения, които изричат първородното единство и потушават харизматичната специфика. Харизматичният синтетичен от ред и свобода, симфония и толерантност, лична и лична специфика, дисциплина и харизматично разнообразие е деликатно състояние, което профитира само в климата на християнската любов. Така или иначе, свободата, както и Истината, която носи към нея, в Църквата не е разбирема без свободата. Божията Любов, която се яви в Христос, предаства на човека истината и свободата. Затова единствената атмосфера, в която човекът може да опознае истината и да получи спасение, е атмосфера на любовта.

И накрая, истината и свободата изискват отговорност, защото крият опасности. Когато човекът пренебрежва сигурното, то да поема отговорност, когато грешка истината и свободата. Затова първата се от Християнската истина и от свободата на Светия Дух. Оставя се на измалковата на света и заробването в юридическо послушание. И вместо да приема Църквата за извор на Истината и свободата, я премеа за институция, която ограничават истината и свободата. С това пренебрежва Църквата от място на среща и обещание с Бога в стена, която отдели Бога от хората. Там, където властва победен дух, харизматичният характер на Църквата няма игнориран, а Божият Дух, Който е истината и свободата, няма да има. Това винаги стои надвиснала големата опасност Божият Дух да угасне в едно човешко сърце. Като дори и цяла поместна първа да престане да съществува, така както са престанали да съществуват и толкова поместни първи.

Църквата, която създава институцията не е нито вена, нито несполуката.

Непокаянието и вечна е самото Църквата като божовъвната общност

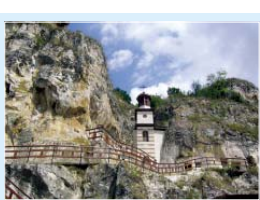
Тази Църква е съществуваща, съществува и се съществува до свършката на времето: „И горите азони няма да я поидеят“ (Мат. 24:28). Отзвоните първи и отделните християни принадлежат и участват в Църквата като талогата, когато принадлежат на Бога и участват в благодатта на Светия Дух. Товага, когато се опитват да живеят като победители на смъртта и като истински свободни, Истината и свободата се опитват да живеят като победители на смъртта и като истински свободни. А когато не живеят като истински свободни, Истината и свободата не могат да живеят като истински свободни човек.

Начинът обаче, по който няма тълкувано и представяно християнството пред света, неината е правилният. Поради която, естествено, се създават и негативни впечатления относно истината и свободата. Истините важи онова, което чрез пророк Исая Бог изрече към израилтяните: „Чрез Мо нароча името Ми се олухиха вярещите“ (Ис. 52:5, преводът е по гр. оригинал).

Този парадокс обаче никак не е рядкост. Мнозина отричат Бога и презираят Църквата именно в името на свободата. Както и мнозина приемат свободата като произвол и злоупотреба. Опази свободата обаче, която не е плод на Истината, а резултат на практика на човека, който не е свободен, не е истинска свобода. Истината ведно със себе си унищожава и човека. По своята същност отричането от Бога е отричане на свободата. Човекът, който си мисли, че може да отхвърля Бога за свой Господ, изключва от своята община, на практика, цяла възможност за своето собствено съществуване, то е възможността за самата свобода. Както е отбелязал съвременният философ Карл Ясперс: „Колкото повече човек е истински свободен, толкова е поубежден в Бога. Свободният човек не може да живее и то не му чуствам свободен, не съм се освободил от само себе си“. Действително освободител на човека е Сам Бог, а истинската му свобода е дар на Дух Свети.

Ис. „Проволен отворит живот“

Ис. „Проволен отворит живот“

Изглед от новия храм на манастира

ВЪЗРОДЕНА СВЕТА ОБИТЕЛ

Скален манастир
„Св. Димитрий Басарбовски“

История на св. обител

Общ изглед от манастира

Празник на манастира

На 27 октомври Негово Високопреосвященство Руският митрополит Неофит отслужи св. Литургия и водосвет по повод храмовия празник на св. обител „Св. Димитрий Басарбовски“. Тази година се отбелязва 323 години от успешното на свещта в Гястопа. В началото на манастира Комана и съвместен по възрастта на манастирите в Румъния. На богослужението присъстваха много поклонници от България и съседната ни съседка.

Тази година манастирът е основно обновен и благоустроен. Построени са две нови манастирски крила и се строи нова обширна църква, посветена на Христовото тяло Пресвещеное, която ще бъде завършена догодина.

Ежегодно манастирът се радва на все повече поклонници от страната и чужбина и се утвърждава като духовен център с национално значение.

С особена почит към него се отнасят румънските поклонници. За тях обителта е световна свято, където се е повишавал великият Божий угодник пренеподобен Димитрий Басарбовски.

Днес истинските мошители се съхраняват в Патриаршеската катедрала в Букурещ. Св. Димитрий е закрилник както на Румъния, така и на България. Той е и своеобразен духовен мост между двата православни народа.

Изумителен архим. Емелиян споделя: „Откакто по Божие благоволение получихме частичка от моштите на св. Димитрий Басарбовски, в манастира се извърши истинско Божие чудо, свързано с възстановяването и благоустройството на обителта“. Послението се формира манастирско братство, а догодина, ако Бог е решил, манастирът ще има изцяло завършен вид.

В периода на Второто българско царство (XIII-XIV век) днешният Басарбовски скален манастир е бил част от голям манастирски ипсакски комплекс, обхващащ каньона на река Русенски Лом и притоците в Бели и Черни Лом. Във варошките скални манастирски ипсаци са издъбали своите ипсаци и килии.

Първият търновски патриарх св. Йоаким I (интронизиран 1235 г.) е монах ипсак от Русенското полето.

След османското нашествие скалните килии и църкви запустели. В османски данъчен регистър от 1479-1480 г. за първи път се споменават манастир „Басарба“. По нататък сведенията за сватата обител черпят от житието на св. Софроний Български, живял през XVI в., като монах в Басарбовския манастир. Загнал от наследствената смърт в манастира. След потресеното започнали да стават чудеса на гроба му. На третата година отворили гроба и открили моштите му измелени и благоухани. Сега те се покорят в Сърбия.

Нювата жилищна сграда на манастира

Не е известно кога точно манастирът е останал без монаси. През 1912 г. Басарбовският манастир е обект на археологически проучвания от изследователите на българските старини Карел Шкорпиа. На 14 май 1937 г. при съветстването на Доростолския и Черновицкият митрополит Михаил (1916) е възстановен Басарбовският скален манастир. Първият жител на манастира е монах Хрисант, дошъл от Преображенския манастир край Търново. От възстановяването му насам в манастира е имало по осем монаха, като последователно тук са се повишавали: монах Партезий, архим. Севастиян, иером. Изларин. До 2003 г. игумен е архим. Виктор. От 1 юни 2003 г. игумен на манастира е архим. Емелиян. В момента братя на манастира са архим. Виктор, иером. Висарийон, иером. Методий и иером. Доротеи.

На 24 септември 2005 г. Негово Високопреосвященство Руският митрополит Неофит полага основния камък на манастирската църква „Св. Преображение Господне“, а на 26 октомври 2005 г. е благословено на Румънския патриарх Георгий манастирски получил най-скъпоценния си дар от Румънската патриаршия – частичка от моштите на св. Димитрий Басарбовски – тези 231 година след пренасянето им в Букурещ. Полагането на основния камък на манастирското обожаване става на 1 май 2007 г. Строителните работи започнаха на 27 юни 2007 г., а в деня на св. Пантелеймон и св. Седмочисленици: свети Кирил, Методий, Климент, Наум, Сава, Горазд и Ангеларий.

Св. Димитрий Басарбовски

През XVII век в Басарбовския манастир се повишавал единствен изведен знатен от Русенския регион, родом от с. Басарбово – св. Димитрий Басарбовски. За това свидетелства прен. Пансий Хиландарски в своята „История славянобългарска“.

Св. Димитрий бил пастир на с. Басарбово, приел монашество в Басарбовския манастир. През земния си живот прославил Бога, а Бог го прославил във вечния. Св. Пансий споменава за година на успешното му – 1685. Моштите му били открити по чудесен начин в р. Русенски Лом, срещу манастира. При тях ставали много чудеса и изцеления.

Икона на св. Димитрий Басарбовски от 1803 г.

През 1774 г. завършила му минавал път от много русотурски войни и в с. Кюмук Кайнарджа бил подписан мирен договор. Русия била победителка. Казава в догата давала право на Русия да покровителства православните християнства на територията на Османската империя. Моштите на св. Димитрий Басарбовски били пододарени на Русия в знак на благодарност. Генерал Николай Салтиков трябвало да ги пренесе в Русия. Пътят му минавал през Букурещ. Там стигнали на 13 юни 1774 г. Тогава в града имало много синадени. След като моштите влезли в Букурещ, никой повече не умрял от страшната болест. Жителите изпросили от генерала да остави моштите в града. И до днес те са там – в Патриаршеската катедрала „Св. Константин и Елена“.

Нювата икона на св. Димитрий, подарена на св. обител през 2005 г. от патриарха Константинополски. В нея е изградена частичка от моштите на свещта

Милен БАКАЛОВ

Снимки: Атанас ДИМИТРОВ и Анже МАЛАЦЕВОВ

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2009 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	25.00 лв.
6 месеца.....	12.50 лв.
3 месеца.....	6.25 лв.
ед. цен.....	0.70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНУД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МО.Е: Таняка Тончева Христова
e-mail: zvezden@dream.bg
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Ръководител: св. прот.

Банков сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG92UNCN30601018147018, BIC код: UNCRBGSF
Сметане да се изпращат с пощенски запис или по банков сметка,
в които да се изпращат с пощенски запис или по банков сметка,
„Църковен вестник“ съдържа свещен текст и иконостаси и не
бъва да се изпраща по банков сметка.